



Nummer I

1. Januar 1917

66. Aargang

Præsident Joseph F. Smiths Aabningsstale

ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1916.

Præsident Smiths Hilsen. Hans Tak til Herren for modtagne Velsignelser. Vor Religion er den vigtigste Ting for os i denne Verden. Gjennem Profeten Joseph Smith har Mænd modtaget Præstedømmets Fuldmagt, ved hvilken Menneskene delagtiggjøres i Evangeliets Gaver. De Hellige er vejlede af trofaste Herrens Tjenere. Ungen af Kirkens Embedsmand bør opgive deres Embedsgjæring paa Grund af de Banfeligheder, der er forbundne med den. Præsident Smith ønsker at sætte alle et følgeværdigt Eksempel. Arbejdet for de døde. Guddommen. Vi bør ikke bede om at modtage forøget Kundskab med Hensyn til evangeliske Principper, for vi efterlever, hvad der allerede er aabenbaret. Præsident Smith velsigner de tilstedeværende Hellige. Herrens Velsignelser vil blive tildelt alle, som handler retfærdigt. Kirkens Medlemmer formanens til indbyrdes Enighed. Vi maa banhjse alt det fra os, som er af en ond Natur. Kjærlighedens Magt maa være herskende blandt Egtefæller og mellem dem og deres Børn. Forandringer i Embedsbesættelser. Andre Ophjnsninger med Hensyn til kirkelige Forhold.

Det er med et taknemligt Hjerte, at jeg hilser Eder, Brødre og Søstre, ved denne Halvaars-Konferences Aabningsmøde. Dette er det 87. Aar, at disse General-Konferencer er blevne afholdte i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Det er værd at lægge Mærke til, at denne Bygning er saa fyldt med besøgende ved vor Konferences Aabningsmøde denne Formiddag. Dette er for mig et glædeligt Tegn, og jeg er inderlig taknemlig over at mødes med Eder her, at se Eders Ansigter og have Følelsen af at være i en stor Forsamling af Mænd og Kvinder, som er komne tilstede her i Dag paa Grund af deres Tro paa Jesu Kristi Evangelium og som Følge af deres Kjærlighed og udelte Hengivenhed for Herrens Værk. Jeg ønsker at takke Eder for Eders Nærværelse og for den gode Indflydelse, det vil have, ikke alene i Dag, men ogsaa herefter, at saa mange Medlemmer af Kirken har

givet Møde i Dag. Jeg er taknemlig for, at det er bleven tilladt mig at være sammen med Eder, og at Herren har bevaret mit Liv og givet mig det gode Helbred og den Styrke, jeg besidder. Mere end for noget andet takker jeg Gud, fordi jeg fremdeles har fuld Tro paa Jesu Kristi Evangelium, og fordi jeg fremdeles elsker Herrens Værf af min ganste Sjæl.

Det eneste, jeg kan klage over, er, at jeg ikke er i Stand til at gjøre mere, end jeg gjør, for Guds Værks Fremme og Udvikling og for at styrke Kirkens Medlemmers Tro og Hengivenhed for Guds Værf i hele Verden. Jeg beklager, at jeg ikke har større Magt og Indflydelse til at virke for Udspreddelsen af det Lys og den Visdom og den Intelligens, som alle modtager, der vil annamme Evangeliet.

Det er altid en Fryd for mig at nyde det Privilegium, at mødes sammen med Mænd og Kvinder, som har modtaget Sandheden, og som er Sandheden tro i deres daglige Liv, thi det er i Virkeligheden saaledes, at vi ved vor daglige Vandel viser, med hvilken Hengivenhed og Trofast vi slutter os til Sandheden. Træet kendes paa dets Frugter, og vi sanker ikke Druer fra Torne eller Figner fra Tidsler. Naar I ser et vist Antal Individuer, en Kommune eller et Folk, som har annammet Jesu Kristi Evangelium, og som lever i Overensstemmelse med deres Bekjendelse, og som holder deres Pagter, og som er tro i enhver Henseende, saa vil I se Mænd og Kvinder, hvis Virksomhed bærer god Frugt, og som er værdige i alle Henseender. Den Religion, vi har antaget, er ikke en Søndags-Religion alene; den er ikke alene en formel Bekjendelse, men den er — jeg havde paa Væberne at sige: en frygtelig Virkelighed, og jeg tror, jeg vil være retfærdiggjort i at bruge dette Udtryk, thi vor Religion er for os en Sag af den alvorligste Natur, „en Livslugt til Liv eller en Dødslugt til Død“. Hvis vor Religion er, hvad vi bekjender den at være, og hvad vi som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige med Hjertets fulde Hengivenhed tror den at være, saa er den den vigtigste Ting i Verden for os, og Resultaterne af vor Annammelse af den vil for denne Verdens Vedkommende og for den tilkommende Verden bero paa, om vi med udelst Hengivenhed retter os efter Sandheden og stedse iagttager vor Religions Forrifter og retter os efter dens Principper og Fordringer. Vi tror paa Guddommeligheden af den Mission, som Jesus af Nazareth udførte. Vi tror, at han var Guds enbaarne Søn, og at han selv var i Besiddelse af Livets Kraft og havde Magt over Døden, men at han undlod at udøve denne Magt, idet han hengav sit Liv som et Offer for at tilfredsstille en brudt Lovs Fordringer og for at forløse Menneftene fra timelig Død. Eftersom Menneftene var blevne Døden underkastede, uanset deres egne Handlinger, bliver de fritagne for Følgerne deraf paa Grund af Guds Søns Retfærdighed og den Magt, som var givet til ham. Jeg siger derfor, at der er ikke noget af de Samfund, som erklærer at tro paa Kristi guddommelige Mission, som er mere hengivne, oprigtige og standhaftigt troende end de Sidste-Dages Hellige, og at der er ikke et Folk i hele Verden, som er mere berettiget til at blive kaldt „Kristne“ end dem. Vor Tro paa Kristus er et

Grundprincip i vor Religion og Grundvoelden for vort Haab om at modtage Syndernes Tilgivelse og erholde Ophøjelse efter Døden, Opstandelse fra de døde og evigt Liv. Vor Tro paa Lærdommene, som er blevne gjengivne til os og forkyndte for os ved Profeten Joseph Smith, bekræfter, styrker og befæster os i vor Tro paa den guddommelige Mission af Guds Søn. Der er ikke nogen Tvivl eller noget Spørgsmaal hos os desangaaende. Joseph Smith var uddalgt af Gud og havde af ham modtaget Bemyndigelse til at delagtiggjøre Mænd i Præstedømmets Fuldmagt og Magt til at binde paa Jorden og i Himlen — den Magt, ved hvilken Mænd kan udføre Ordinancesser tilhørende Jesu Kristi Evangelium, til Menneskeslægstens Frelse. Ved Joseph Smith er Forkyndelsen af Omvendelsens Evangelium, Daab i Vand til Syndernes Forladelse og Daab med den Helligaand og Ild bleven gjenindsort i Verden; og Kundstaben om, at Jesus er Kristus, Guds enbaarne Søn, er tilkjendegivet ved Sandhedens Aand. Vi staar i Gjæld til denne ydmyge Herrens Tjener, som Herren valgte til at gjøre Begyndelsen til Udførelsen af de Ordinancesser, som er knyttede til Guds Søns Evangelium, og som, da han fremstod, var ukjendte og endnu er ukjendte for Verden, og ved hvilke vi kan blive forenede som Familier og som Slægtninge i den nye og evige Pagts Baand for Tid og for al Evighed. Vi skylder Joseph Smith Tak som et Redskab i Herrens Haand for den Kundstab, vi er i Besiddelse af, med Hensyn til, hvilket Arbejde der nødvendigvis maa udføres i Guds Hus for de levendes Frelse og de dodes Forløsning og for evigt at sammenknytte de Sjæle, som bliver forenede i dette Liv ved Guds Magt, gennem den evige Pagts Baand. Vi staar i Gjæld til Profeten Joseph Smith; vi staar i det mindste i Taknemlighedsgjæld til ham som et Redskab i Guds Hænder for den Kundstab, vi nu besidder, at en Mand kan ikke blive ophøjet i Guds herlige Nærværelse og nyde den fulde Glæde og Fryd hos ham, naar han staar alene. Det var ikke bestemt for Manden at være alene. Vi læser:

„Dog er hverken Manden uden Kvinden, ej heller Kvinden uden Manden i Herren. Thi ligesom Kvinden er af Manden, saa er og Manden ved Kvinden; men alle Ting af Gud.“ (1. Kor. 11., 12. V.)

Jeg kunde benytte min Tid denne Formiddag til at tale til Eder om Tilstanden indenfor Kirken i hele Verden, som jeg forstaar, at den er. Jeg mener dog, at det er næppe nødvendigt for mig at benytte Tiden dertil. De fleste af Eder er vel bekjendte med Herrens Værks Fremskridt, det Værk, som vi alle deltager i. Jeg tror fuldtud, at Zions Sag er hellig i Guds Dine, at han vaager over sit Folk, og at hans Kraft gjør sig gjældende i deres Midte og i Verden for Fuldbyrdelessen af hans Hensigter; thi, lad det være kjendt, eller lad mig sige det, selv om det er kjendt, at dette Værk, som vi er forbundne med, er ikke Menneskeværk, men det er Guds Værk, og det er ham, som udfører Værket. Vi giver denne Formiddag Herren Æren for Tilstedeværelsen af dette store Antal Mænd, som holder Præstedømmet efter Guds Søns Orden. Vi er taknemlige for de Tje-

1206
18978

ner, som Herren har valgt som hans Rødsfab til at tilbejebringe disse Resultater, eller i det mindste hjælpe til at frembringe dem; men vi er mest taknemlige til Herren selv for den Magt, som han udøver, og for den Gjerning, han udfører, idet hans Aand oplhjer de Helliges Hjerter og tilkjendegiver for dem Sandheden, og er tilstede for at paavirke Menneftenes Sind og Hjerte, naar de er rede til at modtage Sandheden og høre hans Ord. Jeg fryder mig ved disse Ting. Jeg er lykkelig ved at sige, at vi har Tillid, ja ubegrændset Tillid, til vore Medarbejdere for Zions Sag. Jeg ser paa de Mænd, som præfiderer over forskjellige Missioner i forskjellige Dele af Verden; saa vidt vi kjender — og vi har god Grund til at blive vel bekjendte med dem — er de unge Mænd efter Guds eget Hjerte, trofaste, rene som Engle i deres Levevis, oprigtige, dybige, stærke i Sandheden og i Stand til at udføre deres Gjerning, med Herrens Hjælp, Mænd, som kun søfter at udføre de Pligter, der paahviler dem i de Arbejdsmarker, hvortil de har været beftikkede, og hvor de gjør Brug af deres Talenter og Kundfaber.

Vi overvejer, hvilket Arbejde de udfører, som har været kaldte til at præfiderer over de forskjellige Stifter i Zion, og jeg kan sige det selv samme om disse Mænd, med et vist Forbehold — det vil maafte næppe være retfærdigt at kritisere nogen; men jeg vil sige, at der er ikke den samme Fuldkommenhed hos nogle af Stadspræsidenterne i Zion med Hensyn til Kjendfab til Pligter i Udførelsen af det Arbejde, der kræves af dem, som der er hos andre. Med andre Ord, vi har nogle yngre og uerfarne Mænd, som virker i disse Stillinger, der har meget at lære endnu for i enhver Henseende at komme paa lige Standpunkt med dem, som har mange Aars Erfaringer i Udførelsen af de samme Pligter. Men vi har Tillid til dem; vi tror, at de vil lære deres Pligter, hvor de ikke forftaar dem, som de ftulde; de har vor Tillid og vor moralske Underftøttelse, og vi beder for dem, at det maa lykkes dem at udføre deres Gjerning godt og ikke komme til kort i Udførelsen af den.

Vi har stor Agttelse for vore Biftopper, Biftopperne i de forskjellige Kirkesogne, som er meget talrige nu; men vi har een Grund til Betlagelse, nemlig med Hensyn til en Tilbøjelighed, vi altfor ofte ser Biftopperne være i Besiddelse af. Det er en almindelig Talemaade, at er man først bleven Biftop, saa er man altid Biftop. Naar en Mand er ordineret til Biftop og beftikket til Embedet som Biftop, hvilket betyder at være et Sogns Præsident, saa er han anbetret Udførelsen af meget ansvarfulde Pligter; han bliver som en Fader for Folket i Sognet; han er deres Beskytter og deres „Bagtmand paa Udfigtftaar-net“. Det er hans Pligt at gjøre sig bekjendt med ethvert Medlem af Kirken i hans Sogn. Det er hans Pligt at administrere til hvert eneste Medlem af Kirken, som bor der, ikke alene til de forskjellige Familiers Overhoveder og voksne Medlemmer, men til ethvert Barn. Det er hans Pligt at varetage faavel de fattiges og nødlidendes som de syges og skrøbeliges Tarv. Dermed menes ikke, at han personlig maa udføre, hvad der i saa Henseende er at udføre, aldeles ikke, men ved Afstiftance

af dem, som han kalder til Hjælp i Udførelsen af de Pligter, som paahviler ham, er han eller burde være fuldstændig i Stand til at faa hver Familie besøgt og komme til at kjende enhver's Stilling, som bor i Sognet, hvor han er Biskop: om Kirkens enkelte Medlemmer efterlever vor Religion eller ikke; om de udfører deres Pligter; om der er Fare for, at de skal vandre bort fra Pligtens Sti eller gaa bort fra Kirken. I altfor mange Tilfælde finder vi, at vore Biskopper er ikke vaagne og paapasselige nok i Henseende til at udføre denne Pligt. Vi henvender os til Biskopperne om Gælder til at rejse bort for at prædike Evangeliet. Vi sender vore Instruktioner til Biskopperne og meddeler dem, hvad Slags Mænd vi behøver som Missionærer, Mænd, som er ædru; som er intelligente; som er sunde og raske, ikke jygelige og ikke Krøblinger; som har Tro i deres Hjerter og er oplyste af Kjærlighed til Sandheden i deres Sjæl, holder Bidsomsordet og opfylder baade deres Sabbatspligter og alle andre Pligter, som Kirkens Medlemmer maa udføre. Og dog modtager vi altfor ofte Underretning fra Biskopperne om, at den og den unge eller ældre Mand er bleven udtaget til at udføre en Mission, og saa vidt de veed, er han egnet dertil. Naar vi saa gjør videre Forespørgsler, bliver vi maaske bekendte med, at han ikke holder Bidsomsordet, eller vi opdager, at den unge Mand, som er bleven anbefalet os, af finansielle Grunde ikke er i Stand til at udføre en Mission, eller at hans Helbred ikke er godt. Vi kommer maaske til Kundskab om, at vedkommende unge Mand, som var anbefalet til at gaa paa Mission, naar som Familiens Forsørger, idet hans Fader er død og hans Moder Enke, og at det kræver al hans Energi at tilvejebringe Subsistensmidler til hans Moder og yngre Søskende; dog er han anbefalet til at udføre en Mission af sin Biskop, uden at denne har undersøgt disse Forhold nærmere. Af disse Grunde siger jeg, at vi beklager, at nogle Biskopper ikke viser den tilstrækkelige Paapasselighed og Flid for at gjøre sig bekendte med Forholdene i deres respektive Sogne. Der er en anden Ting, som vi beklager, nemlig at altfor mange af vore Biskopper ønske at opgive deres Embedsgjerning. De ønske, at andre bliver beskikkede til at udføre Pligter, som paahviler Biskopperne. De er trætte deraf. Naturligvis er det at være Biskop et haardt Arbejde og en Gjerning, til hvilken der knytter sig et stort Ansvar, og naar en Biskop bliver ude af Stand til at udføre disse Pligter, og Stabspræsidenten passer sit Embede, vil han konferere med ham og anbefale, at han bliver hæderlig afløst. Lad ham blive hæderligt afløst, uden at han selv behøver at forlange det; saaledes skulde baade Stabspræsidenterne (Stiftspræsidenterne) og Biskopperne gjøre deres Pligt. Det er en almindelig Udtalelse i Folkemunde, at „Herren hader dem, som opgiver Ævret“, og jeg vil sige, at det forekommer mig ikke at være rigtigt for en Mand at ophøre med at virke i sin Stilling, saa længe han er i Stand dertil, og saa længe det forventes af ham, at han kan udføre sin Gjerning og udføre sine Pligter, indtil han paa Grund af daarligt Helbred, Alderdom eller andet, er ude af Stand dertil. Stiftets præsiderende Embedsmænd vilde da kjende

hans Stilling og kunde anbefale ham til at blive hæderlig afløst og anbefale en anden dygtig og værdig Mand til hans Eftertræder.

Det var ikke min Hensigt at komme nærmere ind paa disse Spørgsmaal. Jeg tænkte, da jeg kom her ind til Konferencemødet, at hvis jeg kunde staa frem og bære mit Vidnesbyrd om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium og udtrykke min Taknemlighed for Guds Kjærlighed mod alle hans Pagtens Folk, vilde dette være tilstrækkeligt for mig at gjøre; de unge Mænd — som Broder Penrose s. Ets. (humoristisk sagt) kunde da udføre den væsentlige og mest anstrengende Del, nemlig tale belærende, prædike, opmuntre, irettesætte og formane de Hellige og Kirkens Embedsmænd.

Jeg haaber, at Herren vil give mig tilstrækkelig aandelig og fysisk Styrke og give mig sin Helligaands Indflydelse i tilstrækkelig Grad, saa at jeg kan være i Stand til at sætte et Retfærdighedens Eksempel for dem, som er forbundne med mig her i Livet, og saaledes ved Eksempel prædike Sandheden, saa længe jeg kan drage Nade. Jeg ønsker ikke at ophøre med at virke i Herrens Tjeneste eller med at betjene hans Folk; heller ikke ønsker jeg at ophøre med at iagttage Udførelsen af Evangeliets Ordinancer eller med at rette mig efter Jesu Kristi Evangeliums Forrifter; heller ikke ønsker jeg at blive ligegyldig eller tankeløs med Hensyn til de omtalte hellige Pligter og Principper, som tilhører Evangeliet.

(Fortjættets.)

En fornuftig Religion.

De Sidste-Dages Helliges Religion er en fornuftig Religion, og vore Lærdomme er logiske og konsekvente, fordi de er Kristi sande Evangeliums Lærdomme; derfor burde alle forstandige Mennesker nøje undersøge dem. Vor Religion er i Overensstemmelse med Bibelens Lære, netop fordi vi forkynder Kristi Evangelium, som det er givet os ved Åabenbaring fra det høje i disse de sidste Tider.

Ved nøje at studere Naturens Love og sammenligne dem med Profeten Joseph Smiths Udtalelser med Hensyn til aandelige og materielle Ting vil det ses, at vor Religion harmonerer med Naturens fundamentale Love, som Videnskaben belærer os om. De Sidste-Dages Helliges Religion lærer, at de fysiske Elementer altid har eksisteret; at de er evige; at det er umuligt at ødelægge dem; at Verden ikke er skabt af intet, og at det vilde være en fysisk Umulighed, at den skulde være skabt — det vil sige: organiseret — af intet. Vi lærer fremdeles, at al aandelig Kraft, hvad enten vi giver den det ene eller det andet Navn, er af en evig Natur. Det vil saaledes ses, at de Sidste-Dages Helliges Religion i Henseende til Principper er i Overensstemmelse med Videnskaberne, i Mod sætning til de fleste Kirkesamfundes Lære om, at Verden er skabt af intet osv., Lærdomme, som ikke hviler paa noget som helst fornuftigt Grundlag, men er i Modstrid med videnskabeligt beviselige Sandheder. Joseph Smith fremsatte i Henhold til Guds Åabenbaring til ham mange Sandheder vedrørende Naturens Rige, førend disse

Sandheder blev klart forstaaede af Videnskabsmændene. Hos de Sidste-Dages Hellige skal alting i Morallære være i Harmoni med Evangeliets Principper og enhver kjendt aandelig Sandhed, ligesom i Videnskaben intet kan være i Modstrid med kjendte Naturløbe; og ingen religiøs eller evangelist Være kan være i Modstrid med Logikens Regler. De Sidste-Dages Helliges Religion er baseret paa Guds aabenbarede Villie. Ingen maa forglemme, at Teorier kan være sande, skjøndt de ikke er forstaaede; men de kan ikke være i Modstrid med kjendte Sandheder. Da de Sidste-Dages Helliges Religion er i Overensstemmelse med den almægtige og alvidende Guds aabenbarede Villie, er den nødt til at være i Harmoni med alle kjendte saa vel som ukjendte Sandheder. Der er af de anførte Grunde intet selvmodsigende i vor Religion; den er i fuld Harmoni med det videnskabelige Princip, at Universet er kontrolleret ved Lov. Vi lægger Vægt paa at kjende Sandheden paa alle Omraader, og vor Religion rækker ud til at omfatte alle Sandheder. Vor Religion er en praktisk Religion. Som Profeten Joseph Smith nedskrev i den trettede af Kirkens Trosartikler: „Vi tro, at vi bør være ærlige, sanddrue, hyffe, velgjørende, dydige, oprigtige og gjøre godt mod alle.“ Fremdeles: „Vi tragte efter alt, hvad der er dydigt, elstværddigt, prisværdigt og godt.“ Vor Religion belærer os om at være i Harmoni med Sandhedens Aand, med Kristi Liv og med Gud, og for at udvikle os i disse Retninger, maa vi tiltage i Kundskab, Visdom, Taalmodighed, Gæmildhed, Troskraft og gode Gjerninger. Dette kalder vi forstandig og praktisk Religion.

De Sidste-Dages Helliges Religion er af en samsundsfrælsende Natur, idet den er bygget paa de fundamentale evangeliske Lærdomme, som Kristus og hans Apostle fordum forkyndte for Menneskene, og som var og altid vil være Kettesnor og Grundlov for Kristi Kirkes Organisation og Udvikling. Vor Religion belærer Menneskene om Nødvendigheden af at tro paa Gud og paa Jesus Kristus som hans enbaarne Søn; om Nødvendigheden af Omvendelse og af at adlyde Guds Befalinger, som er givne os ved Aabenbaring; om Nødvendigheden af at blive døbt af en bemyndiget Herrens Tjener med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse, og om Nødvendigheden af derefter at modtage Daab med den Helligaand ved Haandspaalæggelse og Besegling af en af Kirkens ordinerede Eldster. Vor Religion belærer fremdeles Menneskene om Opstandelsen og Guds retfærdige Døm over alle Mennesker i Henhold til det Lys, de har været i Besiddelse af, og deres Gjerninger her i Livet. Vi tror, at ved Kristi Forsoning kan alle Mennesker modtage Tilgivelse for deres Synder og blive frelst ved Adlydelsen af Evangeliets Love og Ordinancer. Med Hensyn til Gud lærer vi, at han er en Person, i hvis Billede vi er skabte, og at Kristus i bogstavelig Betydning efter sin Himmelfart satte sig ved Faderens højre Haand. Vi lærer, at Faderen og Sønnen atter har aabenbaret sig fra det høje, og at Joseph Smith ved hellige Engle modtog Præstedømmets Fuldmagt til at oprette „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ i Overensstemmelse med Kirkens Mønster i forrige Dage, hvilken Kirke nu har været oprettet siden den 6. April 1830. Som Medlem-

mer af Kristi sande Kirke søger vi at leve i Overensstemmelse med Guds og Kristi Befalinger, og vi søger at høste baade timelig og aandelig Erfaring og at blive bekendte saavel med Videnskabens Værdomme som med Evangeliets Principper, thi dette er Guds Befaling til os; og dette er vor „forstandige Gudsdyrkelse“ og den eneste rette Maade at dyrke Herren paa. (Efter J. M. M. J. A. Manual.)

Glædeligt Nytår!

I Dag vendes Bladet til Begyndelsen af et nyt Aar, medens det svundne nu tilhører Historien med alle de gruppvækkende Scener, der er blevne udspillede paa Verdens store Stueplads. Ethvert sølsomt Hjerter maa vaandes ved Tanken om samme. Den dygtigste Stribent vil ikke fyldestgjørende kunne beskrive disse Rædsels-scener, ejheller den mest fremragende Taler kunne tolke den Sorg, som det sidste Aar har bragt til Millioner Hjem. De materielle Tab, som Krigen har forarsaget, er saa kolossale, at det vil tage Tidsalbre at gjenvinde de tabte Kapitaler. Det er ikke vor Hensigt ved det nye Aars Begyndelse i Enkeltheder at henlede Læserens Tanker paa disse sørgelige Begivenheder, som har fundet Sted i de 2½ Aar, i hvilke Ødelæggelsens Værk er gaaet over Jorden, da alle Nyhedsblade dagligt har svulmet af Meddelelser angaaende samme. Ved Begyndelsen af det nye Aar ønsker vi hellere at lede Tanken bort fra Jammer, Klage, Smerte og Graad, og om muligt indgyde Trøst hos de mange krunte og blødende Hjerter, der fremdeles knuges af Kummer over det, som er sket. Om Fred atter kan komme til at herske paa Jorden, da vil et af vore kjæreste Ønsker blive opfyldt. Gid alle Menneſter, som i større eller mindre Grad er blevne berorte af Rædsels-scenerne i det forbigangne Aar, kunde sige: „Med Dig jordes enhver Vildfarelse; Du skjuler enhver Usuldkommenhed, og med Dig glemmes enhver Fornærmelse.“

Førend vi ganske forlader det gamle Aar med alle dets mørke og triste Sider, føler vi i dyb Ærbødighed at anerkjende vor himmelske Faders beskyttende Haand, der har været udrakt over hans Børn i disse nordlige Lande, som indtil denne Dag er staaede fra de Hjem-søgelser, det er bleven andre Nationers Lod at møde. Jeg paastjønner meget mine ædle Medarbejderes Bistand og Bestræbelser for at fremme Herrens Sag i denne Mission. Det lokale Præstedømme og øvrige Søskende, som paa saa mange Maader har bistaaet os i Udførelsen af de mangfoldige kirkelige Pligter, har gjort sig fortjente til Herrens Belignelser, og maa Gud rigeligt belønne enhver af Eder! Det er dog med et noget beflemt Hjerter, vi nødes til at anerkjende, at kun et ringe Antal nye Medlemmer er blevne tillagte Menigheden ved Daab i Løbet af det svundne Aar; men dette tror vi ikke, de saa Uheldst, der har virket her som Sandhedens Budbærere, har noget Ansvar for; men at dette maa tilskrives andre Aarsager. Med denne Undtagelse er det os kjært at kunne berette, at Missionen som et Hele er i en god

Forfatning, naar de Forhold, der har raadet de sidste 2 $\frac{1}{2}$ Aar, tages i Betragtning.

Vi vil nu vende Tanken mod det nye Aar, med Øjet sættet paa Haabets funkende Stjerne, og med den Følelse i vort Hjerte, at 1917 gjemmer mange store Betsignelser for Guds Folk, samt for hele Menneskeslægten. Det, som vi alle længes saa meget efter, nemlig Fred mellem de krigsførende Magter, synes der nu at vises et svagt Tegn af paa Horisonten, og det maa haabes, at Fredsbestræbelserne vil sprede sig mere og mere, til alle Sværd er stukne i Steden, og de tiloversblevne af de kæmpende Hærstyrker kan vende tilbage til den hjemlige Arne og nyde dets stille Fred.

Et Udspring for den skandinaviske Mission er dette, at i Løbet af de sidste Par Uger er der ankommen 9 nye Missionærer hertil, og muligvis flere vil ankomme i en nær Fremtid. Af disse og andre Grunde har vi Aarsag til at glæde os, da vi heri synes at skimte en lysere Fremtid for Missionen paa flere Omraader. Med Hjertet fyldt af store Forhaabninger for det nye Aar, forventer vi, at enhver Udsigt, som virker i denne Mission, vil fortsætte med forøget Iver at arbejde for Guds Sags Fremme, og gøre fornøvede Anstrengelser for at finde de oprigtige iblandt Menneskene og oplyse dem om Evangeliets frelsende Principper, saavel ved Uddelelsen af det trykte Ord som ved Samtaler. I Løbet af de sidste to Aar er den største Del af Missionærenes Tid bleven anvendt til at besøge de Hellige i de forskjellige udsprede Ørene og opmuntre dem, at de maa være styrkede i Troen og stride fremad paa Helliggjørelsens Bane til det mere fuldkomne. Vi agter imidlertid herester at forsøge at anvende mere af Tiden til Missionsvirksomhed iblandt fremmede for at, om muligt, et bedre Resultat af vor Missionsgjerning kan følge. For at fremme Missionsarbejdet vil vi anbefale de præsiderende Udsigter i de forskjellige Konferencer og Ørene at organisere de unge Mænd og Kvinder til Skriftforeninger, der paa passende Tid planmæssig kan uddele Skrifter til Befolkningen i Byerne og samtidig indbyde enhver, som modtager et Skrift, til vore Møder, hvor de kan saa Lejlighed til nærmere at blive bekendte med Evangeliets Principper. Vi tror, at meget godt derved kan blive udført. Vi haaber, at enhver Broder, som har modtaget en Grad af Præstedømmet, vil virke med Iver for Guds Værks Fremme, thi denne Pligt paahviler enhver Mand, som er blevet anbetroet et saa vigtigt Bund. Lader os alle, Brødre og Søstre, søge at bevare Ydmyghedens Aand samt efterleve Evangeliet, som er „Frihedens fuldkomne Lov“, indbefattende Tiendeloven, Dfringer og „Visdomsordet“. Vi indrømmer, at der kræves store Opofrelser af Guds sande Troende, men „Gud har anordnet, at formedelst saadan Opofrelse, og derved alene, Menneskene skulle opnaa at nyde det evige Liv“. „Thi dette er Kjærlighed til Gud, at vi holder hans Bud, og hans Bud ere ikke svære.“

Lader os alle stride tappert og hendrage alles Opmærksomhed paa „det Uds, som er tændt, og det Bud, Gud har sendt“. Om vi er for-

enede i dette, vil Guds Vært fremdeles have Fremgang her i Norden og de oprigtige iblandt Menneskene fryde sig.

Maa Gud i sin Naade yde os som hans Tjenere og Folk sin Bistand til at kjæmpe for hans Sag, og forlene os den endelige Sejr! Vi sender en inderlig Hilsen til alle „Sjernen“s Læsere, med Ønsket om et godt og vellykket Nytaar.

Eders Broder i Kristo

 Hans J. Christiansen.

Missionsngheder.

Ankomst og Beskikkelser. Den 25. December ankom Ældste John J. Plowman fra Smithfield, Utah, og Arvell Mc Kay fra Ogden, Utah, for at virke som Missionsærer i den scandinaviske Mission. Ældste Plowman, der er her paa sin tredie Mission, bestiktes til at virke i Aalborgs Konference og Ældste Mc Kay i Kjøbenhavns Konference.

Vi byder disse Brødre hjertelig velkommen og beder, at Guds rige Velsignelser maa medfølge deres Bestræbelser for at fremme Guds Riges Sag i deres respektive Virkefeldt.

Hans J. Christiansen,

 Missionspræsident.

Præsident Francis M. Lyman er afgaaet ved Døden.

Francis Marion Lyman, Præsident over de tolv Apostles Kvorum, døde som Følge af et pludseligt Angreb af Lungebetændelse i sit Hjem i Salt Lake City den 18. November.

Præsident Lyman blev født den 12. Januar 1840 i Goodhope, Illinois, og havde fra sin Ungdom været en utrættelig og dhgtig Arbejder indenfor Kirken, saavel paa det specielt aandelige Omraade som med Hensyn til de mange timelige Arbejder, der maatte udføres. Under hans Opvækst var de Hellige paa Grund af Forsølgelse stillede under meget vanskelige Forhold, men han var brav og veg ikke tilbage for anstrængende Arbejde og udviklede sig til at blive en Leder blandt Mænd paa det religiøse og paa mange timelige Omraader. Han kom til Utah med sine Forældre i 1848. Tre Aar efter rejste Familien til San Bernardino, Kalifornien, imellem hvilket Punkt og Salt Lake City han rejste mange Gange frem og tilbage med Fragt i Sommermaanederne i de Aar, Familien boede der. Om Vinteren gif han dels i Skole og dels lærte han Smedkerhaandværket. Han blev gift, kun 17 Aar gammel. I tyve Aars Alderen blev han sendt paa sin første Mission til England. Ikke længe efter hans Tilbagekomst fra denne blev han af Præsident Brigham Young kaldet til med sin Familie at nedsætte sig i Fillmore, Millard Amt, Utah, hvor han i de næste fjorten Aar stod som Leder af kirkelige, politiske og industrielle Affærer. Han blev flere Gange valgt til Medlem af Territoriets lovgivende Forsamling

og indehavde forskellige offentlige Tillidshverv. I 1873 blev han sendt paa sin anden Mission til England, hvor han virkede med stort Held et Par Aar, og efter at være løst fra denne Mission førte han et stort Selskab af Emigranter med sig til Utah. I 1880 blev han, medens han var paa en Missionsrejse til Byer og Settlementer i det sydlige Utah, Arizona og New-Mexico kaldet til Apostelembedet. I 1883 udførte han en Mission blandt Indianerne i Uintah-Distriktet. Fra 1901—1904 præsiderede han over den europæiske Mission og besøgte de skandinaviske Lande, hvor han indviede Kirkens Missionshuse i Kjøbenhavn og Kristiania. Han besøgte ogsaa Rusland og Palæstina.

Præsident Lyman var i enhver Henseende en meget pligtopfyldende Mand, og hans Belærelser og faderlige Raad har været til stor Opmuntring for de Hellige hjemme i Zions organiserede Staver og paa de Steder, hvor han virkede som Missionær. Han udførte et omfattende og velsignelsesrigt Arbejde i sin Levetid, hvis Frugter er af en evig Natur. Siden sit 20. Aar førte han nøjagtig Dagbog over sin Virksomhed.

Begravelses-Højtidelighederne fandt Sted i Aksamblly Hall den 21. Decbr. under stor Deltagelse fra Kirkens Embedsmænd og Medlemmer. Kisten, som omsluttede Præsident Lymans jordiske Levninger, blev bragt til Toole for at bisættes i Familiens Gravsted dersteds.

Præsident Lymans Livsvandel vil være et lysende Eksempel for kommende Slægter.

Efteraarskonferencen i Kjøbenhavn.

Som en Indledning til Efteraarskonferencen i Kjøbenhavn blev der af det stedlige Sangkor givet en udmærket, gratis Koncert i Missionshusets store Lokale Fredag Aften den 20. Oktober. Lokalet var fyldt af Kirkens Medlemmer og af fremmede, som med stor Glæde og Paafjævnelse lyttede til de fine Sang- og Musiknumre, som blev udførte dels af Koret og dels af assistierende Benner. Der blev ogsaa givet et Par ypperlige Deklamationsnumre.

Missionspræsident Hans J. Christiansen forklarede i Korthed Hensigten med de Sidste-Dages Helliges Missionsvirksomhed i Verden og indbød alle de tilstedeværende til at overvære Konferencens Møder de følgende Dage.

Rapport-Mødet Torsdag Aften den 21. Oktober 1916.

Efter at Sangen: „O hører, I Slægter“, var sunget, aabnede besøgende Eldste Moroni P. Stark, Præsident over Aalborg Konference, Mødet med Bøn. Sangen: „Fra Himlens høje Hvælv en hellig Engel for“, blev nu sunget.

Missionspræsident Hans J. Christiansen bød de tilstedeværende velkommen. Han haabede, at Guds Aand maatte være tilstede i høj Grad under Konferencen, og at vi maatte have en ligesaa ypperlig og glædebringende Tid sammen, som de Hellige havde haft ved Konferencemø-

derne i Norge, og han udtrykte sin Glæde over, at Koncerten den foregaaende Aften havde været saa særdeles vellykket.

Med Hensyn til de kirkelige Konferencer sagde han, at Herren havde givet Befaling til Profeten Joseph Smith angaaende Konferencers regelmæssige Afholdelse. De samme herlige Forjættelser var givne til Kirken i vore Dage som til Kirkens Medlemmer paa Kristi og Apostlenes Tid. Sangen: „Guds Land som en Fld“ blev sunget. Ældste Orla Nielsen, Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, afgav Rapport over dette Distrikt, hvor der havde været afholdt Møder i Helsingør; der var 25 Medlemmer i Distriktet. Ældste Carl C. Nielsen afgav Rapport over Syd- og Sydvest-Sjællands Gren, som talte 26 Medlemmer. Der havde været afholdt Møder stiftetvis i Slagelse og Næstved. Begge disse Brødre udtalte deres Glæde over at virke i Herrens Rिंगaard. Forstanderen for Bornholms Gren, Karl Andersen, havde indsendt en skriftlig Rapport; han meddelte, at Søstende der sølte vel i Evangeliet. Missionærerne James A. Hansen og Fred. H. Heese havde aflagt et Besøg blandt Søstende paa denne D. Sidstnævnte udtalte sig med Hensyn til sin Virksomhed som Missionær og Konferencesekretær og Korleder. Han bestræbte sig for at indøve Korets Medlemmer, jaaledes at Sangen kunde blive en dragende Kraft indenfor Menigheden. Ældste Niels F. Green udtalte sig med Hensyn til sin Virksomhed som Missionær. Hans Bestræbelser som Overtætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne“ gik ud paa at vælge de bedste og mest oplysende Artikler til Optagelse i dette Blad, saa at det kunde blive læst med Interesse og være til Opbyggelse for alle. Han vidste, at Missionærpræsident Christiansens Redaktionsartikler altid var til stor Opmuntring for Kirkens Medlemmer. Ældste August Jensen afgav Beretning om sin Virksomhed i de forløbne 6 Maaneder. Det var ham magtpaaliggende at udrette alt det gode, han kunde, medens han virkede her som Missionær. Missionærpræsident Christiansen gav en samlet Beretning og en Udsigt over Stillingen i Konferencen som et Hele. Der havde været afholdt 144 Møder i Kjøbenhavns Gren siden sidste Konference, og 17 var blevne døbte. Han udtalte sin Glæde over, at Missionærerne virkede med Flid og i fuldkommen Harmoni indbyrdes. Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom“, og Taksigelse af Ældste Samuel P. Nielsen.

Søndagskole-Konferencen den 22. Oktober.

Søndagskole-Konferencen tog sin Begyndelse Søndag Formiddag Kl. 10. Efter Afhyngelse af Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen“, aabnedes Mødet med Bøn af Genealog Jens Jensen, hvorefter Sangen: „I vort elskte Deseret“, blev afsunget. Missionærpræsident Christiansen bød de tilstedeværende velkommen. Han sagde, at Sangen, der kommer fra Hjertet, er ligesom en Bøn, der opstiger til Naadens Trone, og som ogsaa Englene glæder sig over. Søndagskolens Bestyrer, Ældste Jens P. Hansen, aflagde Rapport over Søndagskolens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Der var fire Børneklasser og en teologisk Klasse for voksne. 27 Børn i Skolen tilhører Forældre udenfor Kirken, og

gjennemsnitlig møder 57 pCt. af det indskrevne Antal. Foruden at modtage Undervisning i Evangeliets Lærdomme i Klasserne udfører Børnene selv hver Søndag et specielt Program, bestaaende af Deklamationer, Oplæsninger, Sange og Musiknumre. Skolen talte 79 Børn og 22 voksne, som modtog Undervisning af 14 Lærere og Lærerinder, deri indbefattet Bestyreren og hans Raadgivere, Aage M. Kalmar og Julius Tronier. Skolens Kassebeholdning, indsamlet i Smaabeløb, var 102 Kr. 25 Dre.

Et udmærket Program blev nu udført. Missionspræsident Christiansen takkede sluttelig Børnene for den Flid, de havde udvist i Skolen, og nedbad Herrens Betsignelse over Skolens Funktionærer for det udmærkede og samvittighedsfulde Arbejde, de havde udført i Skolen. Han bad alle at erindre vort opmuntrende Valgsprog, som lyder: „Friid Mod, Søstende; fremad til Sejer! I Enighed er Styrke.“

Derefter blev Søndags skolens Funktionærer foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne. Salmen: „O Helligaand, mit Liv, min Lyst“, blev sunget, og Skolens Konference sluttedes med Taksigelse af Ældste August Jensen.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Salmen 138 i Salmebogen blev sunget, hvorefter Ældste Ludvig Jahn aabnede Mødet med Bøn. Salmen 151 blev nu sunget, hvorefter Nadverens Sakrament blev administreret af Brødrene Aage M. Kalmar og Julius Tronier. Missionspræsident Christiansen omtalte Arbejdet, der var bleven gjort i de forskellige Konferencer. Kirkens øverste Autoriteter blev foreslaaede til Opholdelse. Fremdeles, at George F. Richards, Medlem af de tolv Apostles Råd, blev opholdt i de Helliges Tro og Bønner som Præsident over den europæiske Mission. Fremdeles, at Hans F. Christiansen blev opholdt som Præsident over den skandinaviske Mission, at Niels F. Green blev opholdt som Oversætter og Medredaktør af „Stand. Stjerne“, og at Fred H. Heese blev opholdt som Missionssekretær. Fremdeles, at Missionspræsidenten blev opholdt som Konferencepræsident og Grensforstander, Fred H. Heese som Konferencesekretær, og August Jensen som omrejsende Ældste i Konferencen. Fremdeles, at Ældste Carl C. Nielsen blev opholdt som Forstander over Syd- og Sydvest-Sjællands Gren; at Karl Andersen blev opholdt som Forstander over Bornholms Gren, og at Orla Nielsen, som var flyttet ind til Kjøbenhavn, indtil videre fremdeles blev opholdt som Forstander over Nordøst-Sjællands Gren. Fremdeles, at Fred H. Heese blev opholdt som Korleder, Niels Henriksen som Organist og Poula Sørensen som assisterende Organist, Ellemine Bengtson som Sekretær for Kororganisationen. Fremdeles, at alle øvrige af Korets Medlemmer blev opholdt i de Helliges Tro og Bønner.

Sangen: „Saa fikker en Grundvold“, blev sunget, hvorefter Præsident Christiansen foreslog, at de Hellige opholdt i deres Tro og Bønner Genealog Jens Jensen, saa at han, som paa Grund af legemlig Svagheit agtede snart at rejse hjem, maatte blive styrket af Herren, saa han kunde have en lykkelig Hjemrejse, og det maatte blive ham forundt at

leve mange Aar i Zions dejlige Land. De Hellige kunde fra deres Hjertes Dyb sige VEdste Jens Jensen Tak for det store Arbejde, han havde udført blandt os.

VEdste Jens Jensen udtalte sin store Glæde ved at have lyttet til det udmærkede Søndagskole-Program om Formiddagen. Han vidste, at Herren vilde velsigne Søndagskolens Lærere og Lærerinder for deres trofaste Arbejde med at undervise Børnene i Evangeliets Principper. Børnene er de nye Stud paa Kirketræet, som vi maa vaage over. Han opmuntrede alle til at leve et ærligt Liv og et Liv i Kjærlighed. Besøgende VEdste Samuel P. Nielsen, Præsident over Staaene Konference, talte om Profeternes Virksomhed og Vidnesbyrd fra de første Tider af. Han omtalte Abinadis vigtige Profetier, som findes i Mormons Bog. Det var af stor Nødvendighed for Menneskene at faa Kjendskab til Gud, vor himmelske Fader, og hans enbaarne Søn, og stedse være vejledte af den Helligaand. Ligesom Gud er evig den samme, er Evangeliet usforanderligt. Han bad Herren styrke de Hellige i Troen og til al god Gjerning. Koret sang: „Nu Zion beredes“, og VEdste Joseph A. Johansen sluttede Mødet med Taksigelse.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Sangen: „Brødre, tør vi ihukomme“, blev sunget, hvorefter VEdste August Jensen aabnede Mødet med Bøn. Sangen: „O Herre, hør min lille Bøn“, blev sunget, hvorefter VEdste Moroni P. Stark talte til de tilstedeværende Søstende og fremmede angaaende Nødvendigheden af, at Gud tilkjendegiver sin Villie til Menneskene ved Aabenbaring, hvilket er sket i vore Dage ligesom i fordums Tid. Den „nye Pagt“, som Esajas profeterer om, Herren skulde slutte mellem sig og hans lydige Børn paa Jorden i de sidste Tider, er nu i Kraft.

VEdste Niels F. Green bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Han forklarede flere evangeliske Lærepunkter og fremholdt nogle historiske Kjendsgjerninger vedrørende Evangeliets Borttagelse og Gjen-givelse i disse de sidste Dage. Koret sang et Anthem, benævnet:

„Kristi Indtog i Jerusalem.“

Missionspræsident Christiansen talte om, hvad Herren i Genhold til Profeterne vilde udføre i „de sidste Dage“, nemlig delagtiggjøre Menneskene i Evangeliets Gaver og oprette sin Kirke og Rige paa Jorden. Om nogen af Hjertet elskede Herren, vilde de leve i Overensstemmelse med hans aabenbarede Befalinger og ikke lade sig lede af blinde Vejledere, der kun kunde føre dem paa Viltspor; thi, som Frelseren sagde: „Naar en blind leder en blind, falder de begge i Graven.“ De hellige Ordinancer, som er forbundne med Kristi Evangelium, har været forvanskede og fordrejede siden Apostlenes Bortgang fra Jorden, da falske Hyrder under Foregivende af at være Kristi bemyndigede Præsidenter fik Indpas blandt Menneskene. Herren kalder nu paa alle Folk gennem hans bemyndigede Tjenere til at adlyde Evangeliets Bud, saa de kan blive delagtiggjorte i den Helligaand og erholde Frelse i Guds Rige.

Mødet sluttedes med Aflyngelse af et Anthem og Taksigelse af VEdste Carl C. Nielsen.

Grens-Konferencen Mandag Aften den 23. Oktober.

Efter Afhyngelse af Sangen: „O Gud, vi til Dig raabe“, holdt Ældste Aage M. Kalmar Abningsbønnen. Sangen: „Til Kamp, til Kamp for Zions Sag“, blev nu sunget. Missionspræsident Christiansen foreslog Bestyrelserne af de forskjellige stedlige Organisationer til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

Missionspræsidenten haabede, at alle de stedlige Organisationer vilde virke hen til, at megen god Sæd saavel i Menigheden som blandt Befolkningen i Kjøbenhavn maatte udsprede. Han holdt en belærende og opmuntrende Tale til de tilsteværende og formanede de Hellige til at sprede Evangeliets Guldkorn blandt de oprigtige og sandhedssøgende, thi Evangeliet indeholder ethvert Princip og ethvert Middel, hvorved vi kan fejre og erholde en Ophøjelse i Guds Herlighedsrige.

Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv“, blev sunget, hvorefter Forstanderen over Syd- og Sydvest-Sjællands Gren bar sit Vidnesbyrd til de forsamlede om Evangeliets herlige og frelsende Principper. Han sagde, at Fortidens Profeters Forudsigelser med Hensyn til de store Verdensbegivenheder i de sidste Dage nu gaar i Opsyldelse. Ældste August Jensen udtrykte sin Glæde over at vide, at han var udsendt af Herrens bemyndigede Tjenere i Zions Land for her at forkynde Kristi sande Evangeliums Principper og Befalinger. Han fremholdt, hvorledes mangfoldige Tusinder var blevne delagtiggjorte i Evangeliets Velsignelser formedelst Missionærernes Bestræbelser. Ældste H. Heese bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, vi forkynder. Han bad Herren, at hans bestyttende Haand maatte hvile over hans Hellige. Missionspræsident Christiansen fremholdt, hvorledes de Kundskaber og den Intelligens, vi kom i Besiddelse af her, vilde være vor aandelige Ejendom ved Opstandelsen, og at vore Bestræbelser derfor skulde gaa ud paa at udvikle os i enhver Retning, som Herren havde givet os Evner til. Der fandtes meget kundskabsrige Mænd indenfor Præstedømmet, og da „Kundskab er Magt“, kunde disse Mænd udøve en stor Indflydelse i Verden. Han fremholdt de herlige Ord med Hensyn til Herrens ydmyge Tjeneres og Tjenerinders Belønning, som findes i det 5. Kapitel af Visdommens Bog. Han fremholdt i Henhold til en Redaktionsartikel af Præsidenten over den europæiske Mission, at der var en Mulighed for, at Missionærerne, der fremdeles virkede i Europa, alle vilde blive hjemkaldte, hvis Krigsforholdene forværedde sig, i hvert Fald næsten alle, om end det vilde blive tilladt nogle faa at forblive i visse Landsdele, og derfor var det nødvendigt, at det lokale Præstedømme var forberedt paa at kunne varetage Missionens Affærer, om dette skulde ske. Han bad de Hellige henvende sig til Herren i ydmyg og inderlig Bøn for Regjeringerne og Befolkningen i de skandinaviske Lande, saa de kunde blive holdte udenfor Krigens Rædsler, og Herrens Værk uforstyrret gaa fremad i disse nordlige Lande, hvor han troede, at der, trods Mammondyrkelsen og den store Letindighed, der gjorde sig gjældende blandt Befolkningen, fandtes Tusinder

af oprigtige Mennesker, som ikke vilde „bøje Knæ for Baal“. Præsident Christiansen nedbad sluttelig Herrens Fred og Velsignelse over alle.

Broder Louis Hansen bar sit Vidnesbyrd om den store Nytte af at læse gode Bøger. Han betonedede den store Vigtighed af, at enhver ung og ældre Mand, som havde modtaget en Grad af det hellige Præstedømme, ærede samme ved at leve et Liv i Hellighed til Herrens Velbehag. Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen: „Saa fikker en Grundtvold“ og Takfælgelse af Præsident Moroni P. Stark.

Fællesmødet Tirsdag Aften den 24. Oktober.

De unge Mænds og de unge Kvinders Foreninger og den kvindelige Hjælpeforening holdt et velbesøgt Møde Tirsdag Aften Kl. 8, ved hvilket de tilstedeværende lyttede til de mange belærende og opmuntrende Ord af præsiderende Brødre og Søstre i disse Foreninger.

Onsdag Aften den 25. Oktober

afholdt den kvindelige Hjælpeforening en Basar, ved hvilket der indkom et Beløb af 172 Kr. til Hjælp for de fattige i Menigheden.

Niels J. Green.

Dødsfald.

Frederik Olsen, Faktor i F. C. Bording's Bogtrykkeri, født den 6. Oktbr. 1852 i Skjeltor, døde 2. Juledags Morgen i sit Hjem her i Byen, ramt af et Hjerteslag. Han havde virket i Forretningen i 49 $\frac{1}{2}$ Aar og havde i en Aarrække været en af det ansete Firmas ledende Mænd. Næsten uafbrudt i dette lange Tidsrum har „Scandinaviens Stjerne“, der, siden Bladets første Numer udkom, har været trykt af Firmaet, i sproglig Henseende været gennemset af Hr. Olsen i hans Stilling som Faktor og Korrekturlæser, og da Faktoren havde et fint Sprogøre og et indgaaende Kjenndskab til det danske Sprog samt var overordentlig samvittighedsfuld, har hans Gjerning i denne Henseende sat sit Præg paa næsten hvert Numer af „Stjernen“, der har været trykt i disse mange Aar, og hans Død vil derfor for den stedlige Mission være et stort Savn.

Vi sympatiserer dybt med den efterladte Familie, som vi ønsker Herrens Trøst, og paa Kirkens Begne, og specielt den skandinaviske Missions, ønsker vi at tilkjendegive vor dybe Taknemlighedsfølelse overfor afdøde Faktor Frederik Olsen, som paa en saa udmærket Maade har betjent os i henimod et halvt Aarhundrede.

Hans J. Christiansen, Missionspræsident.

Indhold:

Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale.....	1	Missionsnyheder.....	10
En fornuftig Religion.....	6	Præsident Francis M. Lyman er afgaaet ved Døden.....	10
Redaktionelt:		Efteraarskonferencen i Kjøbenhavn.....	11
Glædeligt Nytaar!.....	8	Dødsfald.....	16

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N,
Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen.)